

Arrest

**nr. 72 390 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2011 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De echtgenote van verzoeker diende op 23 december 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) waarbij verzoeker vermeld werd op het begeleidend schrijven en waarbij medische attesten met betrekking tot de echtgenote gevoegd werden.

1.2. Op 31 januari 2009 dienden verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in, waarbij medische attesten met betrekking tot de echtgenote gevoegd werden.

1.3. Op 21 september 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarbij verzoekers echtgenote vermeld werd op het begeleidend schrijven en waarbij een medisch attest met betrekking tot verzoeker gevoegd werd.

1.4. Op 18 februari 2010 werd de voormelde aanvragen globaal ontvankelijk verklaard.

1.5. Op 10 augustus 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voormelde aanvragen globaal ongegrond. Deze beslissing werd betekend op 24 augustus 2011. Zij vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 18.02.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medische advies van de arts-adviseur op naam van M.R. (waarvan kopie in omslag in bijlage) blijkt het volgende:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië.

Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Uit het medische advies van de arts-adviseur op naam van M.H. (waarvan kopie in omslag in bijlage) blijkt het volgende:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië.

Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst:

In Armenië bestaat geen systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen.

Betrokkene kan terecht in poliklinieken (er zijn 346 poliklinieken in Armenië) voor gespecialiseerde zorg en opvolging. De medische zorgen voor patiënten met aandoeningen vermeld op de lijst met gratis zorgen (waaronder de aandoening van betrokkene) zijn gratis. De kosten voor de behandeling worden terugbetaald door “Budget d’Etat via l’Agence du financement de la Santé”.

Voor opvolging door een specialist kan betrokkene terecht in Erevan. Voor de nodige analyses en onderzoeken kan betrokkene in Erevan of in een van de provincies in Armenië terecht.

Volgens Rapport Health in Transition: Armenia health system review zijn de apothekers verspreid over het hele land maar het merendeel bevindt zich in de hoofdstad Erevan.

We merken tevens op dat betrokkene beroep kan doen op projecten van het IOM voor een terugkeer naar Armenië. Het project “Exchange of information and practices in 6 EU member states on AVRR of persons with mental and physical disabilities” bijvoorbeeld houdt in dat betrokkene in totaal 1400 euro

kan ontvangen om te voorzien in zowel medische behoeften als in basisbehoeften. Bovendien kan het IOM zorgen voor begeleiding bij de terugreis en kan via het IOM reeds contact opgenomen worden met een arts in Armenië om deze op de hoogte te stellen van de toestand en de noden van betrokkene. Indien betrokkene niet in aanmerking zou komen voor dit project, zijn er ook nog andere projecten (REAB) waaraan hij zou kunnen deelnemen.

De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in Armenië – het land waar zij tenslotte ongeveer 55 jaar (M.H.) en 59 jaar (M.R) verbleven - geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Bovendien verklaarden betrokkenen bij hun asielrelaas dd. 21.12.2007 en 03.01.2008 dat zij nog twee zonen en één dochter hebben die woonachtig zijn te Erevan. Tevens betaalde betrokkenen 15.000\$ voor hun reis van Armenië naar België hetgeen toch een zekere financiële draagkracht impliceert.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). (...)*

2. Over de rechtspleging

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelde dat het verzoekschrift van 26 augustus 2011 werd ingediend door verzoeker en zijn echtgenote, mevrouw H.M., doch dat enkel voor verzoeker een bewijs voor een kosteloze rechtspleging werd bijgebracht. Op 20 september 2011 werd bij aangetekend schrijven gericht aan mevrouw H.M. op haar gekozen woonplaats, de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 september 2011 verstuurd waarbij gewezen werd op artikel 39/68-1, § 5, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet dat de termijn bepaalt waarbinnen de betaling van het rolrecht dient verricht te worden. Aangezien vastgesteld werd dat het verschuldigd rolrecht niet tijdig werd betaald door mevrouw H.M., werd zij per aangetekend schrijven van 21 oktober 2011 op haar gekozen woonplaats in kennis gesteld van het feit dat haar beroep niet op de rol geplaatst werd. Het beroep werd derhalve enkel op de rol geplaatst voor verzoeker, aan wie de kosteloze rechtspleging werd toegekend. Het beroep wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het werd ingediend door verzoeker wat een onderzoek van de bestreden beslissing met zich meebrengt voor zover die getroffen werd ten aanzien van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van “het artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 10 en 11 Gecoördineerde Grondwet;

Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4.11.1950, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het afwijzen van een aanvraag 9ter is strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling. Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid. Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet. Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken. Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM. Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM. Verzoekende partij verwijst naar de memorie van toelichting bij de (gewijzigde) Verblijfwet. Daarin wordt verwezen naar artikel 9ter §4 Vw. Die bepaling sluit vreemdelingen uit van het voordeel van artikel 9ter wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat de vreemdeling zich schuldig maakte aan oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid (in de zin van artikel 55/4 Vw). Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever van mening was dat een vreemdeling, uitgesloten op basis van artikel 9ter §4 Vw, toch niet mag uitgewezen worden wanneer zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Dat artikel biedt immers een absolute bescherming. Verwerende partij dient dus te onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vooraleer een ongegrondheidsbeslissing te nemen. Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden. Dat Armenië een heel corrupt land is waar gezondheidszorgen enkel mogelijk zijn voor de rijkere klasse. Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Dat enkel met heel veel geld men een verzorging kan krijgen. Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is. Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen in Armenië. Zijn zoon is moeten vluchten naar Georgië. Verzoeker heeft ook geen mutualiteit en gepaste medische verzorging in zijn land (ook geen terugbetaling). Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd. Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Armenië, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker en de moeilijke toegang (enkel met heel veel geld en corruptie) in het land van herkomst en de andere argumenten. (stukken 3).

Ook het volgende overzicht geeft een duidelijk beeld:

(http://apps.who.int/whosis/database/core/core_select_process.cfm?country=arm&indicators=healthpersonnel)

Armenia

Indicator -	Value
External resources for health as percentage of total expenditure on health ?	12.7
General government expenditure on health as percentage of total expenditure on	32.9
General government expenditure on health as percentage of total government	8.2
Out-of-pocket expenditure as percentage of private expenditure on health ?	89.20
Per capita government expenditure on health at average exchange rate (US\$) ?	29.0
Per capita government expenditure on health(PPP int. \$) ?	89.0
Per capita total expenditure on health (PPP int. \$) ?	270.0
Per capita total expenditure on health at average exchange rate (US\$) ?	88.0
Private expenditure on health as percentage of total expenditure on health ?	67.1
Private prepaid plans as percentage of private expenditure on health ?	0.1
Social security expenditure on health as percentage of general government	0.0

http://apps.who.int/whosis/database/core/core_select_process.cfm?country=arm&indicators=nha

Armenia

Indicator	Value (year)
Dentistry personnel density (per 10 000 population) ?	4.00 (2006)
Number of dentistry personnel ?	1,255 (2006)
Number of nursing and midwifery personnel ?	14,806 (2006)
Number of Pharmaceutical personnel ?	157 (2006)
Number of Physicians ?	11,133 (2006)
Nursing and midwifery personnel density (per 10 000 population) ?	49.00 (2006)
Pharmaceutical personnel density (per 10 000 population) ?	<1 (2006)
Physicians density (per 10 000 population) ?	37.00 (2006)

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende correcte wijze is gebeurd.”

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 en naar het feit dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is daar de aangehaalde medische problemen niet aangewend kunnen worden teneinde gemachtigd te worden tot een verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt immers dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekers dienen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

In artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 wordt het volgende gesteld:

“S 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. In casu oordeelde de arts-attaché in zijn adviezen dd. 28 en 29 juni 2011 dat verzoeker behandeld en opgevolgd wordt voor diabetes en hypertensie en verzoekster voor diabetes, arteriële hypertensie, hypercholesterolemie en nierinsufficiëntie. Hij stelt verder dat de behandeling mogelijk is en de geneesmiddelen beschikbaar zijn in Armenië en verwijst hierbij naar de lijst van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië en naar correspondentie met het Ministerie van Volksgezondheid, waaruit de beschikbaarheid van medische zorgen en opvolging inzake cardiovasculaire, nefrologische en endocrinologische aandoeningen blijkt. De conclusie van de arts-attaché is dat verzoekers pathologie,

hoewel deze kan beschouwd worden als een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien de behandeling beschikbaar is in Armenië. Hij oordeelt dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Mantelzorg is niet noodzakelijk en reizen op zich is niet tegen aangewezen. In de bestreden beslissing worden de adviezen van de artsattaché overgenomen en verder uitvoerig ingegaan op de financiële en geografische toegankelijkheid tot de nodige medische zorgen in Armenië.

Er wordt hierbij verwezen naar o.m. een rapport van Caritas, informatie van het Armeense Ministerie van Volksgezondheid en informatie afkomstig uit de MedCOI-daabank. Al deze documentatie bevindt zich in het administratieve dossier van verzoeker. Er wordt gemotiveerd dat de medische aandoeningen van verzoekers opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen, dat verzoekers ook terecht kunnen in poliklinieken voor gespecialiseerde zorg en opvolging en dat er de medicatie er te verkrijgen is. Omdat verzoekers afkomstig zijn uit Erevan, de hoofdstad, wordt ook de focus hierop gelegd. Verder kunnen verzoekers eveneens beroep doen op de IOM en bijkomend wordt er ook aangegeven dat het niet onwaarschijnlijk is dat verzoekers niet terecht zouden kunnen bij familie, vrienden of kennissen in het land van herkomst voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en of voor (tijdelijke) financiële hulp, temeer zij meer dan 50 jaar in Armenië verbleven hebben, zij tijdens hun asielaanvraag zelf verklaarden dat hun drie kinderen te Erevan wonen en dat zij 15.000\$ betaalden voor hun reis naar België. Er werd dan ook geconcludeerd dat verzoekers niet aantonen dat een terugkeer naar Armenië geen inbreuk maakt op artikel 3 EVRM. Verzoekers houden bijgevolg volstrekt ten onrechte voor dat er niet onderzocht werd of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Bij terugkeer naar het land van herkomst. Het onderzoek door de arts-attaché of de behandeling voorhanden is in het land van herkomst en het verdere onderzoek door de verwerende partij omtrent de beschikbaarheid van die behandeling, werd zorgvuldig gevoerd en kan gelezen worden in de thans bestreden beslissing. Verzoekers maken niet aannemelijk dat er voor hen persoonlijk een reëel risico op een slechte of oncorrecte behandeling dreigt bij terugkeer naar Armenië. De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte en dat verzoekers geen schending aantonen van de door hen vooropgesteld bepalingen. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het enige middel is niet gegrond.”

3.3. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aangezien verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepalingen geschonden werden door de bestreden beslissing.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Kernpunt van verzoekers betoog is dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt “dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.”

3.6. De bestreden beslissing steunt op het advies van de arts-adviseur van 28 juni 2011 dat zich bevindt in het administratief dossier en waarvan verzoeker een kopie toevoegt aan zijn verzoekschrift. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de conclusies van deze arts-adviseur, die na evaluatie van het door verzoeker bij zijn in punt 1.3. bedoelde aanvraag gevoegde medische attest, na consultatie in juni 2011 van gespecialiseerde websites en op grond van een e-mailbericht van het Armeense Ministerie van Volksgezondheid van 29 september 2010 stelde “*hoewel (de problematiek) kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet*

adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar is in Armenië.” en wordt, verwijzend naar diverse informatie die nader gespecificeerd wordt in voetnoten in de bestreden beslissing en die zich bevindt in het administratief dossier, geconcludeerd dat de benodigde medische zorgen financieel en geografisch toegankelijk zijn voor verzoeker in Armenië en wordt finaal geconcludeerd:

“Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

3.7. Uit het gestelde in punt 3.6. blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, steunend op het advies van de arts-adviseur van 28 juni 2010, op een gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat de behandeling en opvolging voor verzoekers pathologie beschikbaar zijn in Armenië en dat ze mede gelet op zijn persoonlijke situatie ook toegankelijk zijn voor hem. Op grond hiervan wordt in fine onder meer geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft en dat er *“bijgevolg geen bewijs aanwezig (is) dat een terugkeer naar het land van herkomst (...) een inbreuk uitmaakt op (...) het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

3.8. Verzoekers betoog *“Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.” en “Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM”* of dat de verwerende partij niet zou onderzocht hebben *“of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vooraleer een ongegrondheidsbeslissing te nemen”* mist derhalve feitelijke grondslag.

3.9. Het gegeven dat de bestreden beslissing een negatieve beslissing is daar waar verzoeker een positieve beslissing verwacht maakt niet dat ze artikel 3 EVRM schendt.

3.10. Verzoeker koestert de visie dat het inroepen van bescherming wegens de gezondheidstoestand en het ontvankelijk verklaren van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen moet leiden tot een positieve beslissing inzake de gegrondheid ervan, doch deze visie vindt geen steun in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.11. Waar verzoeker verwijst naar de voorbereidende werken inzake artikel 9ter, §4, van de Vreemdelingenwet en opwerpt dat niet mag uitgewezen worden wanneer dit een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM, dient de Raad op te merken dat deze verwijzing niet dienstig is aangezien de bestreden beslissing er niet toe strekt verzoeker uit te sluiten van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en evenmin gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.12. Waar verzoeker vervolgens opwerpt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout en niet correct gemotiveerd is, gaat de Raad er van uit dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt op te werpen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RVS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.13. Waar verzoeker enkele algemene opmerkingen uit aangaande Armenië, namelijk dat het *“een heel corrupt land is waar gezondheidszorgen enkel mogelijk zijn voor de rijkere klasse”*, dat *“enkel met heel veel geld men een verzorging kan krijgen”* en tabellen verstrekt waarbij verzoeker er zich toe beperkt te stellen dat ze *“een duidelijk beeld”* geven maar waarbij het voor de Raad niet duidelijk is wat ze precies dienen aan te tonen en het de Raad niet toekomt om bij gebrek aan enige uitleg van verzoeker zelf de relevantie ervan voor onderhavige betwisting te bepalen, dient de Raad op te merken dat verzoeker met zulke algemene oprispingen de bestreden beslissing niet onderuit kan halen waar deze steunt op in de bestreden beslissing vermelde informatiebronnen inzake de toegankelijkheid van medische zorgen in het algemeen in Armenië én op elementen die verzoekers persoonlijke situatie kenmerken.

3.14. Waar verzoeker opwerpt dat hij *“niemand (heeft) waarop hij kan terugvallen in Armenië. Zijn zoon is moeten vluchten naar Georgië. Verzoeker heeft ook geen mutualiteit en gepaste medische verzorging in zijn land (ook geen terugbetaling).”* dient de Raad op te merken dat verzoeker met dit bloot betoog de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen wanneer ze op grond van het advies van de arts-adviseur besluit dat de benodigde zorgen voor verzoekers pathologie beschikbaar zijn in Armenië en op het vlak van de toegankelijkheid van de zorgen stelt: *“We merken tevens op dat betrokkene beroep kan doen op projecten van het IOM voor een terugkeer naar Armenië. Het project “Exchange of information and practices in 6 EU member states on AVRR of persons with mental and physical disabilities” bijvoorbeeld houdt in dat betrokkene in totaal 1400 euro kan ontvangen om te voorzien in zowel medische behoeften als in basisbehoeften. Bovendien kan het IOM zorgen voor begeleiding bij de terugreis en kan via het IOM reeds contact opgenomen worden met een arts in Armenië om deze op de hoogte te stellen van de toestand en de noden van betrokkene. Indien betrokkene niet in aanmerking zou komen voor dit project, zijn er ook nog andere projecten (REAB) waaraan hij zou kunnen deelnemen. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in Armenië – het land waar zij tenslotte ongeveer 55 jaar (M.H.) en 59 jaar (M.R) verbleven - geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Bovendien verklaarden betrokkenen bij hun asielrelaas dd. 21.12.2007 en 03.01.2008 dat zij nog twee zonen en één dochter hebben die woonachtig zijn te Erevan. Tevens betaalde betrokkenen 15.000\$ voor hun reis van Armenië naar België hetgeen toch een zekere financiële draagkracht impliceert.”*

3.15. Verzoekers theoretisch betoog inzake de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen toont niet aan dat ze in concreto geschonden werden door de bestreden beslissing evenmin als verzoekers afsluitend betoog *“Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Armenië, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker en de moeilijke toegang (enkel met heel veel geld en corruptie) in het land van herkomst en de andere argumenten.”* dat deels dermate stereotiep en nietszeggend is dat het in ontelbare verzoekschriften voor Armeense onderdanen die een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen hebben ingediend, kan aangewend worden. Het komt verzoeker toe te concretiseren met welke precieze argumenten en elementen die in zijn concreet geval werden ingeroepen, geen rekening werd gehouden door de verwerende partij, quod non. Waar verzoeker deels opwerpt dat geen rekening gehouden werd met *“de moeilijke toegang (enkel met heel veel geld en corruptie) in het land van herkomst”* dient de Raad op te merken dat de in punten 1.1. tot en met 1.3. vermelde aanvragen, die zich bevinden in het administratief dossier, daarvan geen gewag maakten en verzoeker derhalve geen specifieke motivering dienaangaande kan verwachten in de bestreden beslissing. Alleszins ontkracht verzoeker hiermee niet de motivering in de bestreden beslissing aangaande de toegankelijkheid van de benodigde zorgen in Armenië, rekening houdend met elementen die zijn persoonlijke situatie kenmerken (cf. punt 3.14).

3.16. Ten slotte komt het niet aan de Raad toe om rapporten aangaande Armenië die verzoeker gewoonweg bij zijn verzoekschrift voegt zonder daaromtrent verder in detail te treden in zijn verzoekschrift, te gaan ontleden ten behoeve van verzoeker en deze ten behoeve van verzoeker te gaan inpassen in zijn verzoekschrift.

Het enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA